

mot bättre v., säga något som strider mot hvad man vet. — 2) Kunskafer, förvärfvade genom studier eller erfarenhet.

VETENSKAP, vettenskap, f. 3. (af *Veta*) Kunskafer, bragta i system, d. v. s. i ordning, enligt begreppet om släkten och arter, och i sammanhang, enligt begreppet om orsak. [Vettenskap.]

VETENSKAPLIG, a. 2. 1) Som angår vetenskaperna, en vetenskap. *V-a forskningar, ämnen, frågor.* — 2) Som har de egenskaper, kännetecken, vetenskapen fordrar. *V-t system. En v. uppställning.* [Vett —.]

VETENSKAPLIGEN ell. VETENSKAPLIGT, adv. På ett vetenskapligt sätt. [Vett —.]

VETENSKAPS-AKADEMI, ----- mi', f. 3. Akademi, stiftad för vetenskapernas befordrande. Jfr *Akademi*, bem. 3. *Svenska v-en*, stiftad för detta ändamål år 1789. [Vett — acad —.]

VETENSKAPSIDKARE, m. 3. Den, som sysselsätter sig med forskning i en eller flera särskilda vetenskaper.

VETENSKAPSLÄRA, f. 1. Enligt Fichte d. s. s. Filosofien. [Vett —.]

VETENSKAPSMAN, m. 3. pl. — män. 1) Vetenskapligt bildad man. — 2) Se *Vetenskapsidkare*. [Vett —.]

VETENSKAPSSÄLLSKAP, n. 3. o. 3. Sällskap, stiftadt i och för vetenskapernas befrämjande. [Vett —.]

VETENSKAPSTERM, vettenskapstärmm, m. 3. Uttryck, som särskilt tillhör någon vetenskap. [Vett —.]

VETERAN, -- ån, m. 3. (från lat.) 1) Gammal bepröfvad krigare. — 2) Säges fig. om dem, som äro gamla och erfarna i utöfningen af embete, konst, vetenskap, o. s. v.

VETERINÄR, --- ä'r, a. 2. (från lat.) Som angår djurläkekonsten. — *S. m.* 3. Djurläkare.

VETERINÄR-INRÄTTNING, --- ä'r ---, f. 2. eller

VETERINÄRSKOLA, --- ä'rskóla, f. 1. Läroanstalt för djurläkare.

VETERINÄR-VETENSKAP, --- ä'r ---, f. 3. Se *Djurläkekonst*.

VETERLIG, vetterrligg, a. 2. (af *Veta*) Känd, bekant, kunnig. *Det är allom v-t, att... Så vidt mig v-t är. Göra v-t, kungöra.* [Vetterlig.]

VETERLIGEN, vetterrligån, adv. Efter hvad man vet. *Mig v., så mycket jag vet. Allom v., efter hvad alla bekan! är.* [Vett —.]

VETGIRIG, vettj'rigg, a. 2. (af *Veta*) Begärlig att inhämta kunskafer. [Vett —.]

VETGIRIGHET, vettj'rigghét, f. 3. Begär att inhämta kunskafer. [Vett —.]

VETGIRIGT, vett --, adv. På ett vetgirigt sätt. [Vett —.]

VETO, véto. Latinskt ord, som betyder: Jag förbjuder, vägrar bifall. — *S. n.* Förbud, afslag.

Hafva v., äga rätt att förbjuda ell. afslå.

VETSKAP, vëttskåp, f. sing. indef. Känne-dom, kunskap. *Med, utan min v.* [Vett —.]

VETT, n. sing. (af *Veta*) 1) Vetskap, medvetande, vetande. *Det har skett med, utom mitt v. Med v. och vilja*, uppsåtliga. *Utan v. och vilja*, utan uppsåt. *Efter bästa v.,* så godt man vet och förstår; i bästa afsigt. *Tala emot bättre v.,* i strid med hvad man vet samt vara. — 2)

Förnuft, förstånd; äfv. förstånd att skicka sig med menniskor. *Vara från v-et. Godt, naturligt v. Han har bättre v. än att påstå sådant. Om han hade haft det v-et all...* — Bildar sammansättningarna Lefnadsvett, Umgängesvett,

Folkvett, Fävelt. — 3) Vetande, insigt, kunskafer. *V. och vapen.* — Bildar sammansättningarna Bokvett, Lagvett.

VETTA, v. n. 1. Pres. ind. *Vetter.* Impf. *Vette.* Sup. *Vettat.* Hafva läge åt eller ifrån något visst håll; ha utsigt åt. *V. åt, emot. Den sidan, som vetter åt öster. Fönstret vetter åt gatan. Den sidan af huset, som vetter ifrån sjön.*

VETTARE, m. 3. eller

VETTE, m. 2. pl. *vettlar.* 1) (gam.) Vårdkas. — 2) Uppstoppad fågel, hvilken begagnas som lockfågel. — 3) (sjöt.) Se *Prick, Kummel*.

VETTERLIG, se *Veterlig*.

VETTIGRIG, m. fl., se *Vetgirig, &c.*

VETTIG, a. 2. 1) Som har vett, odladt förstånd, insigter. *En v. karl.* — 2) Som röjer, tillkännagifver vett. *V-t uppförande, svar.*

VETTIGHET, f. 3. Vett, förstånd.

VETTJA, se *Vättja*.

VETTLÖS, a. 2. Utan vett, förstånd; oförståndig. *V. menniska. V. gerning. V-t tal.* — *Vettlöshet, f. 3.* — *Vettlöst, adv.*

VETTSKAP, se *Vetskap*.

VETTIVILLING, m. 2. En, som ej har sitt fulla förstånd; fåne, däre.

VEXA, m. fl., se *Växa, &c.*

VEXATION, växatschön, f. 3. (af lat. *Vexare*) Förtryck, utpressning, prejeri; betugande.

VEXEL, vä'xl', m. 2. pl. *vexlar.* 1) Se *Vexling.* — 2) (handelst.) Skriftlig, transportabel anvisning på en tredje person, i kraft hvaraf denne

uppfordras att till innehafvaren inom bestämd tid betala en bestämd summa penningar; äfv. skuldsedel, som utgifvaren ställer på sig sjelf och hvarigenom han förbinder sig till en sådan betalning; båda utmärkta med ordet *Vexel*, hvarigenom de vinna ett större företräde framför andra skuldsedlar. *Löpande v.,* hvars betalningstermin ännu ej är utlupen. Se äfv. *Utlupen. Draga v. på någon*, se *Draga.* (Fig.) *Draga v. på något*, göra sig säker räkning derpå. Se f. ö.

Acceptera, Honorerera, Utställa. — 3) (byggn.k.) Fyrkantig öppning i bjelklag för rökgångar, m. m. — 4) (jäg.) Räf- eller varghöns ungar tillsammans. [Växel.]

VEXELAFFÄR, --- ä'r, m. 3. Affär i vaxelhandeln.

VEXELBANK, m. 3. Bank, som diskonterar vaxlar emot provision af några procent.

VEXELBETALARE, m. 3. Se *Acceptant*.

VEXELBREF, n. 3. Se *Vaxel*, bem. 2.

VEXELBRUK, n. 3. 1) Olika bruk, som på olika handelsplatser äro antagna i afseende på vaxelaffärer. — 2) Det slags åkerbruksmetod, som omvaxlar med flera olikartade växter.

VEXELFEBER, m. 2. pl. — febrar. Se *Intermittent feber*.

VEXELGIFVARE, m. 3. Se *Trassent*.

VEXELHANDEL, m. sing. Handel med vaxlar.

VEXELHANDLARE, m. 3. En som idkar handel med vaxlar.

VEXELKONTO, vä'xlkånnto, n. 4. Köpmanskonto, hvilket debiteras för köpta eller insända vaxlar, tills de blifvit sålda eller remitterade, då det åter godtgöres.

VEXELKONTOR, vä'xl-kånntór, n. 3. Kontor för belåning af vaxlar. [— contor, — contoir, — comptoir.]

VEXELKURS, vä'xlkúrrs, m. 3. Gällande pris å vaxlar såsom handelsvara betraktade. [— curs.]